

Gustaf Skördeman

Geiger

Traducere din limba suedeză și note de
Mădălina Grosioiu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: © Buro Blikgoed - Haarlem, The Netherlands

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SKÖRDEMAN, GUSTAF

Geiger / Gustaf Skördeman ; trad. din lb. suedeză și note
de Mădălina Grosoiu. - București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1191-6

I. Grosoiu, Mădălina (trad.)

821.113.6

Titlul original: Geiger
Autor: Gustaf Skördeman

Copyright © Gustaf Skördeman and Bokförlaget Polaris 2020 in agreement
with Politiken Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1191-6

Ceștile de cafea de la Royal Copenhagen rămăseseră pe masă, cu doar câteva picături pe fund, iar tăvile cu torturi și paharele cu suc fuseseră golite. Șervețele curate, cu picățele albastre, erau amestecate cu altele murdare. Fața de masă era plină de pete de cafea și firimituri, iar ici-colo se vedeau urme roșii circulare de la pahare. Plecând în grabă, cei mici lăsaseră scaunele în dezordine, departe de masă.

Doi dintre copii stăteau acum pe canapeaua Josef Frank. Ceilalți doi alergau țipând, agitați de la atâtea dulciuri. Din senin apărură o minge de tenis care, din fericire, nimeri între două dintre farfuriile-suvenir de pe pereți, care evocau diferite părți ale Europei: Berlin, Praga, Budapesta, Paris, Rostock, Leipzig, Bonn.

În ultima săptămână de școală, nepoții stătuseră la bunici, astfel încât părinții lor să poată pleca în vacanță în Bretania. Surorile Malin și Lotta își propuseseră să ajungă acolo înainte de începerea vacanței de vară, când jumătate din Suedia pleacă în Franța.

În ultima săptămână, bunicul Stellan se refugiase în birou, în timp ce bunica Agneta pregătise micul dejun și cina, îi dusesese și îi adusesese pe copii de la școală sau de

la activitățile extrașcolare. Îi supraveghease de pe debarcader când se scăldau în serile neobișnuit de călduroase de la începutul verii. Tot bunica fusese cea care strângea în urma lor tuburile de snorkeling, aripioarele de înot, costumele de baie, ochelarii de înot, jucăriile și crema de plajă. Iar mai târziu, toate hainele, tabletele, încărcătoarele și manualele.

Acum veniseră ambele surori, împreună cu soții lor, ca să-și ia copiii acasă. Parcă toată casa răsufla ușurată la gândul că în curând se va așterne din nou liniștea și totul va reveni la normal.

Ușa dinspre grădină era deschisă, iar Lotta se apropie de bătrânul ei tată, care îi arăta schimbările pe care le făcuse în ghivece și în straturile de flori. Știa deja majoritatea florilor, dar mai apăruseră și unele noi. Tatăl ei, Stellan, avea câteva flori preferate pe care le păstra, iar pe celelalte le înlocuia mereu cu alte soiuri.

Lui i se părea că florile arată cel mai bine înainte să înflorească, atunci când încep să se deschidă mugurii. În această privință, tatăl și fiica aveau opinii diferite.

Lotta îl asculta cu atenție pe tatăl ei, care îi vorbea cu entuziasm despre margarete galbene, nalbe de pădure, nemțisori, lăsniciori crescuți spontan, oregano, mentă, coada șoricelului și ghizdei. Lui îi plăceau florile, iar Lotta se gândea cât de mult timp petrecea el în grădină în copilăria ei. Nimeni nu avea voie să-l deranjeze pe tata aici, dar toată lumea știa întotdeauna unde se află.

Când Stellan se opri să-și tragă sufletul, Lotta se întoarse discret, prefăcându-se că admiră casa — casa elegantă, funcțională, pe care o cunoștea atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru și nu avea niciun motiv întemeiat s-o scruteze astfel. Ferestrele mari și cele două terase aveau o vedere minunată spre lacul Mälaren și spre Kärnsön.

Apoi rămase cu privirea ațintită la poteca din grădină, la cele douăsprezece dale grele din piatră peste care trecuse de atâtea ori împreună cu sora ei și pe care tata Stellan le numea, în glumă, cei doisprezece pași spre o viață mai bună, deoarece duceau la șopronul din grădină. Înăuntru, avea la dispoziție tot ce îi era mai drag.

Lespezile fuseseră atât de greu de montat, încât Stellan spunea că vor rămâne acolo pentru totdeauna. Trecuseră patruzeci de ani de-atunci, așa că se putea spune că profeția lui se va împlini.

Îl privi pe tatăl ei. Avea optzeci și cinci de ani și mintea la fel de limpede ca întotdeauna, dar trupul îi era istovit de anii care trecuseră peste el. Atât de istovit, încât, când se rădea, rata unele porțiuni de pe gât. Fusesse întotdeauna înalt, însă acum era gârbovit. Ochelarii cu lentile mari, pe care îi știa dintotdeauna și care erau semnul său distinctiv, îi cădeau mereu de pe nas, iar în spatele ramelor i se vedea privirea tulbure.

Lotta era aproape la fel de înaltă ca Stellan, dar altfel nu semănau prea mult. Tatăl avusese părul blond-cenușiu, al fiicei era negru. O moștenire de la bunica ei încăpățânată, după spusele lui Stellan. Și dacă privirea lui era prietenoasă și caldă, a Lottei era bănuitoare și sceptică.

— Vrei să ne așezăm puțin? întrebă Lotta, observând că tatăl ei obosise, deși el n-ar fi recunoscut niciodată.

Se așezară pe banca verde și scorojită de lângă șopronul din grădină. Stellan dădu deoparte bulbii de flori de pe o farfurie de carton și își făcu vânt cu ea, iar Lotta își șterse sudoarea de pe frunte. Era o căldură aproape nefirească în toată țara. Începuse în mai și nu era niciun semn că s-ar răcori nici acum, în iunie.

Stătuseră împreună aici de multe ori. Era o bancă pentru odihnă, aflată în apropierea uneltelor: aici puteai să-ți tragi sufletul, dar și să te pregătești de treabă.

Cel puțin teoretic.

În șopron erau grămezi de mobilă de exterior și unelte de grădină care nu mai fuseseră folosite de zeci de ani: sape, un aspersor, o stropitoare din cupru, hama-cul cu dungi, acum mucegăit, și șezlongurile vechi, care scârțâiau și cu care fetelor le plăcea să se joace când erau mici. Făceau plajă printre nămeți încă din primele zile de primăvară, „se adăposteau“ în zilele înnorate de vară și își închipuiau toată vara că șezlongurile erau bărci, mașini, avioane, rachete sau diguri de pe care săreau într-o apă imaginară.

Când surorile crescuseră prea mari ca să se mai joace, șezlongurile au fost duse în șopron și de atunci zăceau acolo. În schimb, tata Stellan se odihnea pe ele în taină când muncea în grădină, dar îl dădea de gol scârțâitul lor ușor care răzbătea prin pereți. Acum șopronul semăna mai degrabă cu un monument al unei epoci apuse. Grădi-narul Jocke — care venea la lucru cu regularitate, cu pre-cizia unui ceas elvețian, deși se pensionase de mult — nu mai scotea în fiecare an decât masa. Și nici nu era plătit. Venea săptămânal la Stellan și la Agneta încă de la înce-putul anilor 1970, când aceștia, proaspăt căsătoriți, abia se mutaseră, și a continuat să vină și după pensionare, fără să-și anunțe vizita sau să fie chemat. Poate că avea nevoie de această rutină bine stabilită ca să nu clacheze.

Lotta întredeschise ușa șopronului și simți cum o izbește căldura. Din cauza caniculei, înăuntru era un adevărat cuptor.

— Când ai de gând să desfaci fereastra aia? întrebă ea, arătând spre bucata de placaj prinsă în cuie pe peretele

din spate. Nu mai e niciun risc să te spionăm, ca atunci când eram mici.

— Nu, dar acum au apărut alți mici spioni, spuse Stellan zâmbind.

— Copiii stau toată ziua cu ochii în ecrane.

— O să-l rog pe Joa s-o dea jos. Fereastra dă către un minunat tufiș de arbuști, dar eu nu mai stau așa de mult pe-aici.

— Chiar deloc, aș spune, comentă Lotta, aruncând o privire spre șezlongurile ruginite.

— Poftim, îi zise Stellan Broman fiicei sale, întinzându-i o floare.

De câte ori venea în vizită, îi dădea câte un răsad de floare sau de ceapă din grădină pentru ghivecele ei micuțe din bucătărie, iar ea le accepta cu recunoștință.

— Ce este? îl întreabă.

— Nu știu. Cred că e clarcia. Jocke a plantat-o.

— Totdeauna dai vina pe altcineva, îi răspunse Lotta zâmbind.

Joachim era prezent dintotdeauna în viața lor, iar el și tatăl ei se tachinau tot timpul despre care știe cele mai multe lucruri despre flori. Dacă ar fi sinceră, ar recunoaște că probabil aflase mai multe despre plante și cultivarea lor de la Jocke decât de la Stellan.

Și totuși, își amintea din copilărie cu căldură de pasiunea tatălui ei pentru grădinărit, fiindcă asta îl făcea să stea mereu acasă. Nu la serviciu, nici în casă, înconjurat de colegi și prieteni. Nu la petreceri grandioase, nu la slujbă, doar cu truda liniștită printre straturile de flori.

În mod sigur, viața lui fusese foarte liniștită în ultimii treizeci de ani. Îi era dor, oare, de cea veche? Își dorea să mai fie în centrul atenției?

În orice caz, le asigurase o copilărie deosebită ei și lui Malin, o copilărie pentru care le invidiau toți prietenii lor. Oare ar fi fost mai bine dacă tata ar fi petrecut mai mult timp acasă și nu s-ar fi retras să se destindă în șopron sau n-ar fi evadat în grădină imediat ce ajungea acasă? Oricum, o aveau alături pe mama lor.

Și, fără îndoială, fusese palpitant să treacă prin casa lor atâtea fețe celebre, să vadă atâtea festinuri și petreceri, atâția adulți care făceau lucruri neobișnuite.

Oare viața socială intensă a părinților o făcuse atât de singuratică? Cu siguranță, moștenise de la tatăl ei hărnicia, dar când termina cu munca nu-și dorea să mai vadă alți oameni. Prefera să citească o carte. Sau, eventual, să se întâlnească și să stea de vorbă cu un prieten. Un singur prieten.

Țipătul unui copil le aminti că e timpul să se întoarcă la ceilalți. Ca de obicei, Malin rămăsese înăuntru cu mama Agneta.

Nu-i plăcuse niciodată grădina. „Ptiu, viermi și larve!” a fost verdictul ei la șase ani și așa a rămas.

Bruneta Lotta și blonda Malin. Sora mare, talentată, și micuța prințesă răsfățată.

Fiind o soră mică tipică, aproape parodică, Malin n-o ajutase pe mama lor nici la curățenie, nici la împachetat, nici la spălatul vaselor, constată Lotta. În schimb, găsisese la mansardă o cutie cu vechituri și căuta în ea haine *vin-tage* pentru copiii ei.

— Chiar își doresc haine vechi? întrebă Agneta.

— Uite ce drăguț e ăsta, spuse Malin, arătându-i un costumaș din catifea albastru-deschis, de când era mică.

Malin era o copie a mamei sale, cu părul blond și cu sprâncenele negre. Era evident că Agneta fusese de o frumusețe izbitoare și, chiar și la cei aproape 70 de ani

ai ei, încă mai atrăgea priviri când ieșea în oraș. Deși nici nu-și dădea seama. Atât mama, cât și fiica erau de o frumusețe care îi făcea pe oamenii cu care se întâlneau să le dorească instinctiv binele. Frumusețea lor parcă venea din interior și, prin urmare, nu stârnea invidia celorlalți.

În timp ce Malin și Lotta stăteau cu părinții lor, iar copiii se jucau, soții celor două surori se retrăseseră ca de obicei. Discutau ceva despre slujbă, despre mașini, despre o renovare a băii sau despre alte subiecte pe care le puteau găsi în comun. Christian purta o cămașă bine călcată și pantofi de lac, iar Petter era în pantaloni scurți și sandale. Nu se simțeau în largul lor împreună — un finanțist și un impresar —, dar nu s-ar fi simțit deloc bine în preajma marelui lor socru, legendarul prezentator de televiziune, așa că preferau să stea împreună. Niciunul nu era pasionat în mod deosebit de problemele care îl interesau pe Stellan: televiziunea din anii 1970 și 1980, călătoriile în Europa sau legătura dintre cultura clasică, divertisment și educația maselor. Niciunul dintre ei nu-l putea cita pe Schiller.

După ce observă că bărbații se purtau ca de obicei, Lotta constată că și copiii făceau la fel. Fiii ei stăteau cu ochii lipiți de telefoanele mobile, iar cei doi copii ai lui Malin se certau. Molly striga că Hugo o lovise cu mingea de tenis în frunte și îi spusese să dea cu capul în ea. Mingea sărise în perete și apoi pe masă, între două căni de cafea.

Era timpul să îi ducă pe băieți la antrenament și să-i scape de copiii prost-crescuți ai lui Malin. O așteptau o mulțime de întâlniri; fusese plecată o săptămână întreagă. Noroc că avea Christian un serviciu cu program flexibil, iar copiii aveau programate activități pentru toată vara.

— Trebuie să mergem. Spuneți-i mulțumesc bunicii și duceți-vă să vă îmbrăcați.

Leo își aranjă bretonul și se duse la bunică-sa, o luă de mână și îi mulțumi; lui Sixten trebui să-i mai spună o dată, dar după aceea se duse și el.

Malin scotoci printre hainele rămase, băgă într-o pungă câteva și puse deoparte cutia. N-o mai duse la loc în mansardă, remarcă Lotta, cu convingerea că puna cu haine vechi pe care o luase soră-sa o să rămână nedesfăcută mulți ani.

Lotta deschise ușa de la intrare și îi lăsă pe copiii ei să iasă. Petter înțelese că era timpul să plece, intră și le mulțumi socrilor, apoi ieși și se urcă în mașină. Între timp, Lotta îi ajuta pe copiii lui Malin să se îmbrace. Soră-sa trebuise să-l caute pe Christian și să-i spună că sunt gata de plecare, apoi Lotta îi mână pe toți la cele două mașini de pe alee, în timp ce Malin o îmbrățișă pe mama lor.

Stellan se retrase în fotoliul lui de citit din sufragerie, un Pernilla uzat. Pe fundal răsună plăcut oratoriul „Patimile după Matei”, înregistrarea clasică a lui John Eliot Gardiner din 1988, cu Barbara Bonney.

Agneta ieși pe treptele din fața casei, făcând cu mâna hoardelor care se retrăgeau. Din casă se auzi un telefon sunând, iar ea le explică fetelor că trebuie să răspundă. Malin nu se putu abține să nu zâmbească și să nu comenteze că mama și tatăl ei erau singurii oameni care mai aveau telefon fix în casă.

— Tatăl tău vrea neapărat să-l păstreze, se scuza Agneta, după care intră în casă, în timp ce fiica ei cea mică se alătură familiei care o aștepta.

Agneta intră în birou și ridică receptorul mare, cu cablu spiralat, care aparținea unui vechi Dialog cu

disc rotativ. Răspunse ca de obicei, spunând numele de familie.

— Broman.

La celălalt capăt se auzi o voce de bărbat care vorbea într-o germană stricată:

— Geiger?

Exact de ce se temuse.

O, Doamne.

Nepoții.

Dar auzi motoarele mașinilor pornind și își dădu seama că nu prea are de ales.

Făcu o estimare rapidă, răspunse scurt „Da” și închise telefonul.

Apoi se duse la etaj și intră în dormitor, trase sertarul noptierei, scoase manualele de instrucțiuni ale radioului cu ceas și cântarului de baie și luă un pistol Makarov mare și negru și un amortizor, pe care îl înșurubă pe el.

În drum spre sufragerie, încărcă arma și constată că părea funcțională, deși nu mai fusese folosită de mult timp. În orice caz, fusese curățată și unsă.

Se apropie de soțul ei venind din spate și din lateral și-i puse țeava pistolului la tâmplă.

Apoi apăsă pe trăgaci.

Sângele stropi cartea, care căzu din mâna lui Stellan. „Faust” al lui Goethe, în original.

Nu făcuse prea mult zgomot, dar tot fusese mai gălăgios decât își amintea ea, așa că, pentru siguranță, coborî arma și se duse la fereastra din sufragerie.

Afară, surorile păreau să discute ceva, pentru că nu pleaseră încă, dar chiar atunci Lotta se despărți de soră-sa și o luă spre mașina ei.

Se mai uită o dată spre casă în timp ce se așeza pe scaun, o văzu pe maică-sa uitându-se pe fereastră și îi

făcu veselă cu mâna. Malin urmări privirea Lottei și făcu același lucru.

Ținând arma ascunsă la spate, Agneta le răspunse la salut cu mâna liberă. Fiicele ei lăsară geamurile din spate ale mașinilor și-i îndemnară și pe copii s-o mai salute o dată pe bunica. Copiii se conformară, iar bunica le zâmbi, gândindu-se că făcuse tot ce era mai bine pentru minunații ei nepoți.

— Au sunat.

Karla Breuer își ridică privirea din carte și o îndreptă spre Strauss. Mica Ghiulea, cum îl numea ea. Scund, plinuț și extrem de eficient.

Știa că el îi spunea Fantoma Albă, din cauza părului ei lung și alb, a ochilor albaștri și a hainelor imaculate. Și pentru că o privea ca pe o rămășiță a trecutului, ca pe o fantomă a unor vremuri de mult uitate.

— Cine? întrebă Breuer. Și de unde?

— Din Beirut. La Stockholm, răspunse Strauss și văzu pe fața Fantomei că nu se așteptase la așa ceva.

Era unul dintre multele numere de telefon pe care le urmăreau, unul despre care nu crezuse nimeni că va mai fi folosit. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care departamentul lui Strauss și al lui Breuer mergea atât de prost, că nimeni nu le lua în serios activitatea. Parcă atunci când renunțase la sediul din Pullach și se mutase la Berlin, serviciul de securitate voise să lase în urmă lumea veche. Breuer susținea însă cu încăpățănare că trecutul nu dispărea niciodată.

Breuer era singura din departament implicată în combaterea terorismului când numărul de telefon din

Stockholm fusese clasificat ca fiind activ. Iar asta se întâmplase cu mulți ani în urmă. Se pare că acum fusese reactivat, contrar tuturor așteptărilor.

— Atunci trebuie să plecăm.

Breuer se ridică și trecu pe lângă Strauss fără să-l privească. Nu se împrieteniseră cu adevărat în cei patru ani de când lucrau împreună, dar acum aveau o responsabilitate comună.

Decizia însă îi aparținea lui Schönberg.

Când Breuer trecu pe lângă el, Strauss aruncă o privire în biroul ei. Nu văzu niciun monitor deschis; niciunul dintre calculatoare nu era pornit. Pe de altă parte, văzu teancuri de cărți și rapoarte. Nu înțelegea cum i se permite să lucreze în acest domeniu cuiva care nu folosește instrumentele digitale. Pe cine avea la mână? Probabil că în cele patru decenii de muncă în serviciile de securitate, adunase foarte multe secrete. Se întoarse grăbit și o urmă.

Nu mai era prea multă lume în clădire. Cei mai mulți se mutaseră deja în noul sediu din Berlin, cea mai mare clădire administrativă din țară, care costase un miliard și jumătate de euro.

Dimensiunile și poziționarea acestuia în centrul Berlinului îi duceau probabil pe arhitecți și angajați cu gândul la proiectul vechiului sediu al Stasi, fostul serviciu est-german de securitate, dar era evident că nu-și bătuse nimeni capul cu așa ceva.

Într-o societate liberă, astfel de activități oculte nu mai păreau înspăimântătoare.

Breuer bătu la a șasea ușă de pe coridor, care ducea în biroul lui Schönberg, și intră înainte să ajungă și Strauss acolo.

Schönberg stătea la birou, cu un teanc de dosare în față. Probabil că le închisese când auzise bătaia în

ușă. Chiar și aici, în interior, aveau secrete unul față de celălalt.

— Geiger a fost activat, spuse Breuer.

Schönberg nu răspunse, dar îi aruncă o privire care spunea „Și ce?”

— Asta înseamnă că va fi activat și Abu Rasil, adăugă Breuer. Îl putem prinde.

— Crezi că mai trăiește? întrebă Schönberg. După mai bine de treizeci de ani de tăcere?

— Trăiește. S-a retras, dar a fost reactivat. Nu ar fi dat telefon la Stockholm dacă Rasil n-ar mai fi trăit.

— Și ce ar mai putea face el acum?

— Dacă a fost reactivat după trei decenii, probabil că e vorba despre ceva ieșit din comun. Trebuie să mergem.

Schönberg nu spuse nimic.

— Ce rost mai are departamentul nostru dacă nu luăm în serios avertismentele pe care le primim?

Schönberg o privi în tăcere.

— Exact pe asta se bazează și ei, continuă Breuer. Pe faptul că nimeni nu mai crede că Rasil trăiește. Și că nimeni nu va face nimic.

— Cât de siguri sunteți de această informație? întrebă în cele din urmă Schönberg.

Breuer se uită la Strauss.

— Absolut siguri, spuse Strauss, înțelegând că asta aștepta Breuer.

Se obișnuia ca șeful de departament care se pensiona să recomande un succesor, iar Strauss ar fi fost fericit să-i preia funcția. În plus, nu mai erau mulți ani până când rămânea vacant și postul de șef de departament al lui Schönberg. Strauss își vedea înainte întreaga carieră.

— Mai ai patru luni până la pensie, Breuer. Trimite-l pe Strauss.

Breuer nu-i răspunse, iar Schönberg oftă.

— De cât timp îl vânezi pe Abu Rasil? De patruzeci de ani?

— L-am urmărit zece ani, după care a dispărut. Și era cât pe ce să-l prind de mai multe ori.

— Sau cel puțin așa crezi tu.

— Chiar vom lăsa să ne scape cel mai dur terorist pe care l-am urmărit vreodată?

Schönberg își scoase ochelarii de citit și se frecă la baza nasului. Apoi se uită la subalternii săi.

— Abu Rasil este un mit, spuse el. O legendă pe care au lansat-o palestinienii în anii 1970 ca să intimideze Occidentul.

— Exact asta ar vrea Abu Rasil să crezi.

— Teroristul cu puteri supraomenești. Că în spatele tuturor atacurilor teroriste comise în Europa în perioada aia s-a aflat practic un singur creier — asta-i o poveste prea bună ca să fie adevărată.

— Mi-l oferi drept cadou de despărțire? întrebă Breuer, privind spre șeful său cu ochii mijiți.

Atât Schönberg, cât și Strauss înțelesesă că n-avea de gând să renunțe.

— Du-te, spuse Schönberg. Ia-i cu tine și pe Strauss și pe Windmüller. Dar aveți la dispoziție doar o săptămână.

— Plecăm imediat.

— Acum? întrebă Strauss.

— Chiar acum. Rasil e deja în acțiune.

Breuer se întoarse și ieși, iar Strauss alergă în biroul său, de unde își luă sacoul și arma de serviciu. Dacă mai avea nevoie de orice altceva, puteau să cumpere de pe drum. Nu însă și un pistol Glock 17 sau un sacou Zegna mărimea 60, făcut la comandă.

În biroul lui Strauss nu erau stive de cărți, în schimb existau la fel de multe monitoare ca în celelalte birouri,

însă pornite, spre deosebire de ale lui Breuer. Strauss avea postere cu Nick Cave pe pereți și un Devialet Phantom Gold, cel mai bun sistem audio wireless din lume. După ce colegii săi se mutaseră la Berlin, Strauss își permitea să dea muzica tare.

Ezită o secundă în prag, dar apoi nu se mai putu abține. Porni Phantom-ul cu telecomanda și puse, de pe mobil, „The Good Son“.

*One more man gone. One more man gone. One more ma-an...*¹

Divin.

Apoi ieși în grabă pe coridor și îl informă pe colegul său că va merge în Suedia. Windmüller era unul dintre polițiștii bine pregătiți a căror sarcină era să le garanteze siguranța și să le apere viața.

Obsesia lui Breuer în legătură cu Abu Rasil era bine cunoscută și controversată în întregul BND. Aceasta ar putea fi ultima ei șansă de a demonstra că Rasil nu era doar o legendă, că totul era adevărat și că ea avusese dreptate de la bun început.

Strauss nu mai știa ce să creadă, dar nu ar fi îndrăznit niciodată să se îndoiască de Fantoma Albă. În orice caz, nu în mod deschis și nu cât ea încă era în funcție. Breuer cunoștea foarte multe persoane sus-puse.

Niciunul dintre cei trei nu avea obligații de familie, așa că erau liberi să plece. Windmüller urcă în vehiculul de comunicații mobile, în timp ce Strauss îi deschise lui Breuer ușa BMW-ului. Nu-și dădea seama exact cât de serioasă era această misiune. Dar dacă Abu Rasil exista în realitate și fusese reactivat, atunci urma să se întâmple ceva mareț.

Ceva cu adevărat mareț.

¹ Versuri din melodia *The Good Son*, interpretată de Nick Cave & The Bad Seeds.

De îndată ce fetele plecară, se grăbi să se apuce de treabă.

Luă un rucsac din hol și urcă în grabă scările. Baia de acolo fusese cândva cel mai sigur loc. Din trei motive: te puteai încuia în ea, erai ferit de ochii celorlalți și nimeni nu te întreba ce faci acolo. În plus, numeroșii oaspeți ai casei foloseau întotdeauna toaletele de la parter.

Ar fi putut părea mai potrivit să îngroape lucrurile în grădină sau să se ducă în pădure, dar risca să n-aibă echipamentul la îndemână când ar fi avut nevoie de el. Se gândise deja la asta.

Acum nu mai avea timp. Cu siguranță erau deja în drum spre ea.

Singura întrebare era cât de departe se aflau.

Și cine erau.

Suportul pentru hârtia igienică nu se clinti, oricât de tare îl lovi, așa că fu nevoită să dea fuga la subsol și să aducă un ciocan. Demult, când pusese pachetul în peretele băii și îl acoperise cu faianță, nu se gândise cum avea s-o spargă și nici cât zgomot ar face.

Dar acum n-o auzea nimeni.

Lovi cu ciocanul cât putu de repede și de tare, iar faianța crăpă de la prima încercare. Continuă să bată ca să îndepărteze toate resturile plăcii, dezlipi marginea ruptă a izolației de dedesubt, apoi băgă două degete înăuntru și reuși să scoată pachetul de urgență, înfășurat în mușama.

Era un teanc gros de bancnote de 1 000 de coroane, dar își dădu seama că nu mai erau în circulație. Așa că apelă la banii pe care îi avea în casă. Din fericire, aveau întotdeauna ceva bani într-o cutiuță din tablă aflată în bucătărie.

Se aflau acolo și trei pașapoarte cu nume diferite, dar, bineînțeles, toate erau expirate de mult.

Găsi parola pentru transmițătorul radio.

Cheile mașinii — mai exista măcar mașina? Oare când a verificat-o ultima dată?

Manualul de supraviețuire în izolare, pe care îl luă cu reținere.

Capsulele cu cianură, Dumnezeuule.

Nu pusese și pistolul aici, pentru că își dorise să-l aibă la îndemână și alesese noptiera, inventând și o poveste încurcată în legătură cu o moștenire de la tatăl ei, pentru cazul în care l-ar fi descoperit cineva.

Se opri. S-a auzit oare o mașină?

Merse repede la fereastra din holul de la etaj, dădu ușor la o parte jaluzeaua și privi în stradă.

Nu se vedea nimic.

Dacă ar veni, ar parca în fața casei? N-ar rămâne la o oarecare distanță, de unde să se furișeze? Ce ar crede oamenii din acest cartier select dacă ar vedea bărbați misterioși strecurându-se prin curțile lor?

Nu, cel mai ușor ar fi fost, desigur, să tragă mașina până aproape de casă, să parcheze pe stradă și să dea impresia este vorba de o intervenție normală. Ar putea chiar să folosească o mașină de curierat sau o camionetă